

Lócsi József Attila

Az Üdvözítő és a jubileumi esztendő

Az előadás témája:

Alapvetés, keresztény – azaz krisztusi – szempontok szerint, az adósság elengedés, elosztás, kamatmentesség témakörben, az Ó és Újszövetségi kinyilatkoztatások vizsgálatával.

Bevezetés:

Tisztelt hallgatók, tanácskozás résztvevők és kedves olvasóim!
Egy megdöbbenő vallomással tartozom önöknek: Halálra méltó dolgokat cselekedtem. Tettem mindezt a legnagyobb lelki nyugalommal, 70-hez közelgő életem utolsó harmadában.

Továbbá lelkiismeret-furdalás nélkül kijelenthetem, folytatni fogom hátralévő életem végéig eme nem csekély büntetéssel elmarasztalandóvá ítélt tevékenységemet, vagy amíg csak erőm engedi. Netán - ha emiatt az üldözőim hamarabb elkaphatnak - az ítélet végrehajtásáig.

Kegyelmet nem remélhetek, nem is fogok tőlük kérni!

Az ítélezők törvényeit nem fogadja el a bennem munkálkodó lelkiület.
Annál is inkább, mert azokat lehetetlennek vélem betartani.

Íme, bevallottam mindent, feltárom annak alapjait:

Vannak vallási közösségek, melyek szent(-nek hitt és magasztalt) irataikban, embertársaik kiközösítésére, lealacsonyítására alkalmas tételeket hirdetnek, csupán azért, mert nem tartoznak közéjük. Ilyen írásmagyarázatoktól sajnos a(z úgynevezett) kereszténység sem volt ment. Háborúk, faji- vallási zavargások keletkeztek(, keletkeznek ma is!) emiatt.

Nem vagyok, nem is szeretnék ilyen alapokon működő egyetlen közösség tagjává sem válni. Ünneplem a szombatot, mert az egyrészt pihenőnapot jelent, másrészt hétnaponta Isten is megpihen s én elhittem neki, hogy az szükséges a lelki békém megőrzése érdekében. Harmadrészt a miatt, mert ezt

is kinyilatkoztatta: A saját képére vagyok teremtvé.

Negyedszer: mindezt „sajnos” onnan tudom, hogy tanulmányozom a törvényeket (Tóra = Mózes 5 könyve) is, és e bűnöm feletti halálos ítéletet is onnan tudom, mert olvastam azt (tilalmaik ellenére) némely, a róla szóló magyarázatok vonatkozó tételeiben.

(Így aztán most másokat is halálos bűnbe rángattam bele. Ha féltik tehát az életüket, azonnal csukják be e könyvet, vagy meneküljenek az előadásomról! Folytatni fogom!)

Ötödször: E test szerinti életemben nem vagyok Mózes népének lezármazottja. Éjjel (szintén tilalom ellenére) pihennem kell pár órát és - most már mindegy, azt is bevallom - néha nappal is szunyókálok kicsit.

Mert szerintük:

Ha pihenőnapot tartok, halál fia vagyok, ha nem, akkor ember sem vagyok. Szép kilátások!

Sőt némely írás a más vallási csoporthoz tartozók legjobbjainak megölésére, megfojtására nyílt buzdítást (sőt kötelezést) tartalmaz!

/Ezeket talán megúszom, mert nem tartozok a legjobbak közé. :)/

Komolyra fordítva a szót:

Kérték, (és igazuk van) hogy ne tegyek közzé pontos idézeteket a fentiekkel kapcsolatban, nehogy bajba sodorjam magamat és a közösséget. Magamat kevésbé félttem emiatt.

Mert (itt a szomszédban tapasztalhatjuk,) hatalmukban áll, hogy akár egész nemzeteket, a világot is bajba sodorják önös érdekeik szerint.

És ezt a kort nevezzük mi, ma „civilizációnak” ?

Civilizáció:

A fogalom Rotterdami Erasmus egyik írásában tűnik föl először. A gyermek illő magatartásáról (De civilitate morum puerilium) írott illemtankönyvét 1530-ban adták ki. Könyvecskéjét Erasmus úri családok gyermekeinek ajánlotta. Az általa bevezetett fogalom jelentését legárnyaltabban a „viselkedés béli jólneveltséggel” lehetne meghatározni.

A civilizáció – véleményem szerint – a társadalomfejlődés, az anyagi műveltség legmagasabb foka, melyben (egy teljes bolygóra kiterjedő) társadalmi-gazdasági alakulat, igényeinek megfelelően, szelektíven és módosítva magába olvasztja a korábbi korok (nemzeti) eredményeit, (megőrizve azok hagyományait,) tökéletesíti és tovább fejleszti őket.

Korunk egyelőre nem ilyen. Vezetői nevetlen, önző gyermekek módjára viselkednek és (szak)barbár törvényeik által vezetik a reájuk bízott egyoldalúan fejlett nemzetállamokat.

Szerencsére van Szabadítónk és Üdvözítőnk, aki, amikor köztünk járt megmondta, hogy az efféle törvények semmit sem érnek Isten szemében. Csak arra jók, hogy eltávolítsák – ha lehet még a választottakat is – az Igaz úttól.

„Így aztán az Isten beszédét erőtlenné tettétek, *amit kijátszatok* a rendeleteitekkel és *sok ehhez hasonlót műveltek*.” – fedte és feddi őket Jézus. Nem alaptalanul! (Lásd: Mt. 15,3-11; Mk. 7,6-15.)

„Ahhoz, amit mondok, ne tegyetek hozzá semmit és ne is vegyetek el belőle, hanem tartsátok meg az Úr, a ti Istenetek parancsait, amelyeket adok nektek.” (5Móz. 4,2)

Az emberi megismerés, befogadás szintjei

Az Úr-Isten Üzenetei megértésének egyedül önmagunk vagyunk a korlátai. Először is, mert nem keressük annak értelmét. Lustaságból, „időhiányból” vagy, mert erre szoktattak?

Másodszor, mert nem jutottunk még el – lustaságból, „időhiányból” vagy, mert erre szoktattak, ritka esetben az értelmi képességeink miatt –, a megismerés megfelelő szintjére.

A megismerés szintjei ezek:

1. a cselekvés szintje (ha őszinte, többet ér, mint a másik kettő)

2. egyértelmű fogalmak szintje (ahol a bor alkohol, a kard egy gyilkos eszköz)

3. az elvont fogalmak (jelképek, metaforák...) **szintje**

Isten senkit sem zár ki a megismerésből, mindenkit elér a képességeinek, a hozzá való közelségének – közeledési szándékának – a színvonalán. Nála nincs ebben megkülönböztetés!

Nem ő az, aki elzár minket az **Igazságtól**, a való **Élettől**, az ehhez vezető Úttól.

Ez igaz a világon minden emberre, így a tiszta lelkiületre vágyó Zsidó testvéreinkre is.

Tisztázzunk röviden pár fogalmat:

Az üdvösség (latin salvatio, salus; görög szōtēria; héber נַשְׁוּתָא nāšūtā) vagy másképp: üdvözülés, megszabadulás, megmenekülés; mindegyik kifejezés ugyanarra az alapvető tapasztalatra utal: megmenekülni, üdvözülni annyit jelent, mint kimentve (kihúзва) lenni olyan veszélyből, ahol az ember élete forog kockán.

Ezt teszi - próbálja tenni - velünk az **Üdvözítőnk** is. A Szentírás világosságában nagyon egyszerű e szavak a **jelentése**. Azt jelenti: közösség keresése Istennel, melyben erős támaszunk van.

Az Ó és Új iratok keletkezésének körülményei, származtatásai, vélt - valós időpontjai.

A „tudományos” kutatások szerint a Tóra öt könyve „okmányok” egybeszerkesztéséből lett. Ezek különböző időből és helyről valók, s jóval későbbiek Mózesnél. A Jahvista és az Elohista okmány vagy forrás onnan kapta a nevét, hogy az Isten neve Jahve-ként vagy Elohim-ként fordul elő bennük. Ezeket egészíti ki, a papi hagyomány.

(**Elohim**: istennév. Az egyes számú (arám elah = Él'a v. Élő?) csaknem kivétel nélkül emelkedett stílusú szövegben fordul elő. A többes számú **Elohim** (=Élöim v. Eleim?) több mint 2000 helyen szerepel az Ószövetségben, s rendszerint az **isteneket** jelöli, de ritkán áll többes számú állítmánnyal.)

A szövegek csoportosítása különböző szempontok figyelembe vételével történt és a hagyományokban is különböző áramlatok figyelhetők meg.

A „jahvista” hagyomány jellemzője az élénk, színes stílus. Képekben gazdag nyelvével felel a legnehezebb kérdésekre, amelyek felmerülnek az ember lelkében. Ezt a hagyományt júdeai eredetűnek tartják, s első írásba foglalása talán Salamon idejében történt.

Az „elohista” hagyomány stílusa józanabb, erkölcstana szigorúbb.

Az úgynevezett „papi” hagyomány fő témája ellenben a törvény, s a figyelmet elsősorban a szentélyre, az áldozatokra és az ünnepekre tereli.

Nyilvánvaló, hogy igazi gond a kettős történetek, az ismétlések és ellentmondások kérdése. Ezek mindjárt a Teremtés könyvének elején jelentkeznek: a teremtés két leírása, az özönvíz egymásba olvasztott két elbeszélése ... stb. Mózes öt könyve kb. ie. 400 körül, Ezdrás idejében kapta a mai alakját a kutatók szerint.

Szerintem: Volt egyszer a régiségben egy élelmes pásztornép. Isten kegyelméből jó földterületeken legeltethették a jószágait. (De hát ki az, aki nem? Abban az időben!) Jelentős fölöslegük keletkezett élelemben, s ezzel egy részük kereskedni kezdett. Hozták - vitték az árut, s azzal együtt a nemzetek történeteit is a Teremtésről, korszakokról, gondterhes időkről, bölcs együttélési szabályokról. Látták, hogy másoknak van ilyen, alkottak maguknak is egyet. (Amire persze rányomta a bélyegét a kereskedők számtani tudálékossága.)

Közben a jólétük miatt többször kerültek más nemzetek uralma alá, így saját kínjaikból, Istenhez kiáltásaikból eredő szabadulásaik nyomán is összejött néhány történet. Fenyítései után mindig volt egy rövid időszak, amikor bölcs, ihletett tanításokat követtek, majd a vezetőik nyakassága újra és újra elfordította őket azoktól. Erről olvashatunk egy jó vastag könyvben.

Végül eljött közjük az Úr maga, onnan, ahonnan nem is várták. Aki, amikor az általuk pogányoknak (istenteleneknek) nevezett nemzet egyik leányát hívták gyógyítani, így szólt:

„Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” (Mt. 15,24b) Másutt pedig kijelentette: *„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek.”* (Mt. 9,12b)

Üdvözítőnk, Szabadítónk eljött azok közé, akiknek leginkább szüksége volt a közvetlen jelenlétére, hogy az egész emberiséget megtanítsa a példájukon, hogyan kellene és hogyan nem szabad a földi utunkat járni. Tehát, hogyan visel tessünk a Semmirevalóság dolgaival.

Erről ama vastag könyv kisebbik, töredék része üzen nekünk a korabeli szemtanúkkal.

A téma részleteinek kibontása:

Mit találunk, az un. „jubileumi -ünnepi- évről” a mózesi törvényekben és a prófétáknál?

„A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd!” (3Móz. 25,4)

Hét évente tehát pihentetni kellett a földet, egy egész esztendeig.

„Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen: Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, (Ez a mi októberünknek felel meg) a hónap tizedikén. Az engesztelés napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földeteken. És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza ki-ki az ő birtokát, és térjen vissza ki-ki az ő nemzetségéhez.” (3Móz. 25,8-10)

Milyen adóság-elengedéseket jelentett ez, melyek voltak a korlátai?

„A kürtölés esztendejét követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebrátodtól; a természetes esztendők száma szerint adjon el néked. Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszel, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszel, mert a termések számát adja ő el néked.” (3Móz. 25,15-16)

„A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld!” (3Móz. 25,23a)

Honnan ismerős ez?

Nagyon bölcs, ember és természet-központú intézkedések!

Volt viszont egy fontos kivétel:

„Ha valaki lakó-házat ad el kerített városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének elteléséig; egy esztendőn át válthatja ki azt. Ha pedig ki nem váltják az esztendőnek teljes elteléséig, akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetségei marad, a ki megvette azt; nem szabadul fel a kürtölésnek esztendejében. Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei földek gyanánt számíttassanak, kiválthatók legyenek, és a kürtölésnek esztendejében felszabaduljanak.” (3Móz. 25,29-31)

A papi rendhez tartozók (Lévíták) tulajdona -természetesen - a városokban is kivétel volt.

Mi történt azzal, akinek kölcsönt kellett kérnie?

Voltak, akik kölcsönt nem kaphattak, mi lett azokkal?

Hogyan jártak el más népek fiaival, gyermekeivel?

„Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen melletted. Ne végy ő tőle kamatot vagy uzsorát, hanem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. Pénzedet ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te eleségedet.” (3Móz. 25,35-37)

„Ha pedig elszegényedik melletted a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltatassd úgy, mint rabszolgát. Mint béres, mint zsellér legyen nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. Azután menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és térjen vissza az ő nemzetségéhez, és térjen vissza az ő atyáinak örökségébe.” (3Móz. 25,35-37)

Ez mind szép dolog! Viszont az „idegenek”-re más törvények vonatkoztak. Azokat rabszolgaként lehetett tartani, nem szabadultak, még az unokáik sem.

„Az idegentől szedhetsz kamatot, de testvéredtől ne szedjél kamatot!” (5Móz. 23,21)

Tehát velük – idegenekkel – szemben megengedett számukra az uzsora. (Ámde nem kötelező!) Nincs semmi elengedés, nincs ünnepi ötvenedik esztendő! Számíthatunk-e ebben azokra, akiknek kezében van a világ pénzügyeinek irányítása?

A válasszal még várjunk egy kicsit!

Voltak-e az elengedéssel kapcsolatos megváltói várakozások az Ószövetség népében?

Igen, de az a vétkek elengedésére, a Sátáni rabszolgaság feloldására, a test és lélek gyógyulásának örömteljes időszakára vonatkoznak, amit az Úr szolgálja, az Emberfia hirdet...

„Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak. Hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszújának napját. Hogy megvigasztaljam mind a gyászolókat, és koszorút adjak a hamu helyébe, örömmek olaját a gyászruha helyett, a szomorúság lelke helyett meg ünnepi örömeinket. Az igaz élet tölgyeinek nevezik majd őket, akiket az Úr ültetett el, az ő dicsőségére.” (Ézsaiás 61,1-3.)

...s hirdeti az Istentelenség fiai elleni napot, a Semmirevalóság megtorlásának esztendejét:

„Mert a bosszú napja volt a szívemben, s elérkezett megtorlásom esztendeje.” (Ézsaiás 63,4.)

Meg kell jegyeznünk itt, hogy a zsidó nép sem értette teljes valójában, mit kell várnia a felkent (a mi fogalmaink szerint felruházott) Szabadítótól. (nyelvükben a messiás, görögül χριστός) Még a közvetlen tanítványok is, egész a felfeszítéséig azt hitték, hogy a földi, elnyomó hatalmak igája alól fogja felszabadítani őket. Az egyértelmű fogalmak szintjén gondolkoztak.

Jézus önvallomásai:

– *„Ne gondoljátok, hogy megszüntetni jöttem a törvényt és a kinyilatkoztatásokat. Nem érvényteleníteni jöttem, hanem inkább (tartalommal) teljessé, (tökéletesé) tenni.” (Mt. 5,17 = Eü. 4,21.)*

...és ez semmi esetre sem vonatkozik az anyagiasság létben vergődők gondjainak megoldására:

– „Békülj ki idejében, még útközben ellenfeleddel, hogy át ne adjon a bírónak, a bíró a poroszlónak és tömlőcbe ne vessenek. Bizony mondom neked: ki nem szabadulsz onnan, amíg az utolsó fillért meg nem fizetted.” (Mt. 5,25-26; Lk. 12,58-59. = Eü. 4,29-30.)

Valaki a tömegből ezt mondta neki:

– „Mester, mondd a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökségünket!

– De ő így válaszolt:

– Ember, ki tett engem fölétek bírónak vagy végrehajtónak? – Azután ezt mondta nekik:

– Vigyázzatok, és őrizzétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, nem a vagyonban való dúskálástól függ az ember élete!” (Lk. 12,13-15. = Eü. 10,45-47.)

Jézus nem kíván beleszólni, az anyagi javakon való osztozkodásainkba.

– „Követlek Uram! de előtte engedd, hogy elbúcsúzzak a háznépemtől!

– Aki már fogja az eke szarvát és hátrafelé tekintget – figyelmeztette Jézus – nem alkalmas az Isten Uruságába.” (Lk. 9,61-62. = Eü. 6,16-17.)

Azt viszont elvárja tőlünk, hogy határozottan döntsünk: Milyen Úton szeretnénk járni! A világ dolgaihoz kötődünk, vagy Isten országát akarjuk építeni? Figyelmeztet is többször:

– „Ne halmozzatok kincset e földön! Rozsda és moly emészti, tolvajok fedik fel, aztán ellopják. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok nem lopják el. Mert ahol a ti vagyonotok van, oda vonzódik a ti szívetek is.” (Mt. 6,19-21. = Eü. 5,21-23.)

– „Az én Uruságom nem ebben a világban van – felelt Jézus. – Ha ebben a világban volna királyságom, a szolgálaim küzdenének azért, hogy ne legyek kiszolgáltatva a zsidóknak, de (ma még) az én Uruságom nem ide való.” (Jn. 18,36 = Eü. 26,76)

Vannak Igék, melyek a cselekvés, az egyértelmű fogalmak szintjén anyagiasságra utalhatnak:

„Ekkor maga elé rendelte őt az ura, és ezt mondta neki:

– Te gazember! Minden tartozásodat elengedtem, mert esedeztél előttem. Nem kellett volna neked is megszánnod a szolgatársadat, ahogy én is kegyelmet gyakoroltam teirántad?

Haragjában tehát az uralkodó rabszolgahajcsárok kezébe adta, mindaddig, míg le nem törleszti az összes adósságát. Ekképp fog cselekedni az én Égi Atyám is veletek, ha őszinte szívvel nem engedi el mindenki az ő embertársának a(z ellene elkövetett) vétkeit.” (Mt. 18,32-35. = Eü. 15,95-98.)*

(* A zárójelbe tett rész a régi kéziratokban nem található)

Az ún. „Miatyánkban” az egyik Istenhez szóló fohász (**bocsásd meg... helyett**) így is fordítható:

„Engedd el a tartozásainkat, ahogy elnézőek voltunk mi is a botladozó-inkkal (vétkeseinkkel, adósainkkal) szemben.” (Mt. 6,12. = Eü. 5,14.)

Ám ezek a példák, nyilvánvaló – már csak a szövegkörnyezetükből adódóan is –, hogy nem anyagi, pénzbeli tartozásra utalnak. Az első jelképes történet egy könyörtelen szolgáról, akinek – tessék utánaszámolni – visszafizethetetlen mennyiségű tartozását engedték el, majd ezt követően egy csekély összegű adósságáért verte és csukatta le a szolgatársát. A botlások őszinte szívű elnézéséről szólnak az imádságban lévő igék. A megoldás egyértelmű.

Az „adósság” a „tartozás” az isteni rend elleni vétkek metaforája. Az elengedés a tévutakhoz-kötöttségéből való szabadulást segítő, támogató erő.

Végül is: Tegyük fel a kérdést:

Mivel tartozunk, tartozhatunk mi emberi lények a Teremtőnek? Mert tőle kérünk elengedést, úgy-e? Mivel is tartozhatok én? Mivel tartozik ez a közösség? Mivel tartozik ez a nemzet? Az emberiség mivel tartozik?

Az önmagamra vonatkozó válasz talán ez:

Tartozom a Teremtőmnek a feladattal, amivel ide születtem közetek, emberek közé, Isten képmásaként. Naponta kell, hogy az *engesztelését* kérjem: Engedd el, kérlek Uram, amit ismét nem tudtam abból a feladatból *teljesíteni!* (teljessé tenni)

A többi – másokat is érintő – tartozások átgondolását, a fentiek alapján önökre bízom.

Most térjünk vissza a korábbi kérdésre:

Számíthatunk-e az anyagi tartozások, kölcsönök, kamatok őszinte elengedésében azokra, akiknek kezében van a világ pénzügyeinek irányítása?

Idézhetnék ismét tanításokat, melyekben Mózes fentebbi **megengedő** szavait, egyes tanítómesterek kötelező parancsként értelmezik és adják tovább.

Nézzük, hogyan viszonyulnak az Úr tanításaihoz, az Üdvözítőhöz, aki közéjük érkezett?

Egyik történetükben a tanítójuk egy líbiai szamarat vezetett a bölcsészhez és szólt: *„Én láttam annak a könyvnek egyik hittételét, amely azt mondja: Nem jöttem a Mózes törvényét felbontani, hanem beteljesíteni.”* Azután hozzátette: *„Eljött a szamar és felrúgta a gyertyatartót!”*

Egy másik tétel erről szól: a saját nemzete biztosítva van a felől, hogy a szabadító, amikor eljön, minden nép rabszolgája lesz nékik.

Az első idézetben a rabbi nyilván azért vitte a szamarat – a vele nyilván hasonló értelmi szinten álló „bölcs-észhez” –, hogy a szavainak súlya legyen. (Cselekvés szintű felfogás és tanítás.) A másik idézet nyilvánvalóvá teszi, hogy a sötétség függőnye miként rejti szem elől a felismerést.

Válaszom a kérdésre:

Legyünk óvatosak még akkor is, ha erre ígéretet kapnánk. Ahogy mostanság hirdetni kezdték: „Ne legyen semmid, és boldog leszel!” Cserébe tán még a tartozásokat is elengedik? Erre megy ki a játék? Ha játszani akarnak, hát legyen: Dobjuk vissza a labdát!

– „Világunk ’hatalmasai’, nagyurak! A jelszót kitaláltátok, kezdjétek példát mutatni. Adjatok vissza mindent, amit a teremtet világ ’erőforrásaiból’ kisajtoltatok! Vissza mindent a Földnek, a Természetnek, az Emberiségnek! Ezen az alapon ’indítsuk újra’ a világot, egy régiségből fennmaradt, székelyek, magyarok által őrzött választási, erkölcsi rend szerint!

Ne legyen hát semmitek, és boldogok lesztek! Ti, először a világon.”

Ha ebben példát mutatnának, elkezdhetnénk bízni bennük. De addig ne tegyük azt!

Az elengedés, a megváltás és üdvözítés megvalósulása Szabadító Jézus Urunkban.

Az Üdvözítőnk üzenetben rögzített cselekedeteinek példáit kövessük:

„Jézus azonban nem bízta rájuk önmagát, mert mindnyájukat ismerte, nem volt tehát szüksége arra, hogy bárki bizonyosságot tegyen az emberről; Jól tudta ő, mi lakozik az emberben. (Jn. 2,25.)

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem azt, hogy őrizd meg őket a semmire-valóságtól. Nem e világból való, mint ahogy én sem vagyok ebből a világból való.” (Jn. 17,15.)

„Mert ahol ketten, vagy hárman egyé válnak az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt. 18,20)

„És íme, én ti veletek vagyok, minden napon e világ végezetéig.” (Mt. 28,20b; = Eü. 28,118b)

„Amikor tehát megmosta a lábaikat, felvette a felsőruháját, ismét ledőlt és így szólt hozzájuk:

– Értitek, mit tettem veletek? Ti így hívtok engem: Tanítómester! vagy: Uram! és helyesen mondjátok, mert az vagyok. Tehát, ha én az Úr és Tanító megmostam a lábatokat, ti is tartoztok megmosni egymásnak a lábait. Mert példát adtam nektek, hogy amit én tettem veletek, ti is azt műveljétek. **Nagyon fontos**, amit most mondok: A rabszolga nem nagyobb az uránál, de a küldött sem nagyobb annál, aki őt küldte.”

A lábmosás rabszolgai feladat volt.

Készek vagyunk-e – rabszolgaként – szolgálni nemzetünk, s az egész emberiség javát, félretéve, elfelejtve minden önző érdeket?

Készek vagyunk-e – ahogy az a szkítákról hírlik – hazugság, képmutatás nélkül élni, példát mutatva egy hazug és képmutató világban?

...

Ha a válaszuk igen, kezdünk hasonlónak válni ahhoz, akinek a képére teremtetünk.

Építsük hát vele, az ő birodalmát, és abba gyűjtsük az igaz lelkeket kincseit! Erre kötelez minket e körben ismert elméletek és bizonyítékok tárháza a vele közös örökségünkről.

Kötelez ősi Kárpát-hazánk földje, eleink „aranykorba” visszanyúló lelki hagyatéka.

Végszó: Van már, akinek felajánlottuk az országunkat! Boldogasszonyunk méltó rá, hogy Szent Koronánk felügyelője legyen, amíg az egyedüli arra érdemes Szabadítónk, a KI (ígéret szerint!) Eljövendő, ismét köztünk nem lesz egy általa (és velünk együtt) teremtetett szeretet-teljes világban.

Az Öregisten, Teremtő Atyánk, Szabadító Jézus Urunk, Boldogasszonyunk áldása legyen Kárpát-hazánkon és benne minden jóakarátú emberen!

Utóhang:

(Hogy senki önérzetét ne sértsük meg vele, a nyomtatásból kihagyandó!)

A felvezető sajtótájékoztatón a következő kijelentések hangzottak el:

„...ez egy elferdítés, hogy ő a bűnök bocsánatáért jött, hanem az emberek életét tönkre tevő adóság elengedéséért jött. Csak nem kell elferdíteni a Biblia szövegét. Mindenki megnézheti és leellenőrizheti, akinek kétségei vannak ezzel szemben...”

/Dr. Drábik János/ Kétségeim voltak, megnéztem, leellenőriztem. Nem értek vele egyet. Ezért írtam a fentieket.

„... elég nekünk az a vita, amit az a gondolat szül - amit én évek óta hirdetek -, hogy mi magyarok eredendően keresztények vagyunk, mondom azért, mert a mi szkíta eleink 3000 évvel Jézus urunk eljövetele előtt már pontosan úgy éltek, ahogy háromezer évvel később Jézus Urunk mikor eljött, tanította.”

/Patrubány Miklós István Ádám/ Egyetérttek.

